

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Palkovské a soudkyně JUDr. Zuzany Ihnátové a JUDr. Evy Placzkové ve věci

žalobce: **Karel T.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Kopřivou
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2
adresa pro doručování: Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní
pracoviště Ostrava, Lihovarská 1335/9, 716 10 Ostrava-Radvanice

o zaplacení částky 200.000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě č. j. 34 C 45/2020-52 ze dne 6. 8. 2020

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v odstavci III. výroku ohledně částky 30.000 Kč s příslušenstvím **mění** takto:

Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 30.000 Kč s 10% úrokem z prodlení od 24. 12. 2019 do zaplacení ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Ve zbylém napadeném rozsahu se rozsudek okresního soudu v odstavci III. výroku **potvrzuje**.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **18.456 Kč** k rukám žalobcova advokáta ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku **8.228 Kč** k rukám žalobcova advokáta ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení ohledně částky 50.000 Kč s 10% úrokem z prodlení za dobu od 26. 2. 2020 do zaplacení (odstavec I. výroku), uložil žalobci povinnost zaplatit 10% úrok z prodlení z částky 50.000 Kč za dobu od 24. 12. 2019 do 25. 2. 2020 (odstavec II. výroku), zamítl žalobu ohledně návrhu žalobce na zaplacení částky 150.000 Kč s 10% úrokem z prodlení za dobu od 24. 12. 2019 do zaplacení (odstavec III. výroku), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.600 Kč (odstavec IV. výroku).
2. Proti výrokům v odstavci III. a IV. podal včasné odvolání žalobce. Namítal, že soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně právně posoudil. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí zlehčoval dopady trestního stíhání do osobnosti žalobce a některými podstatnými skutečnostmi se nezabýval. Referenční případ předložený žalobcem nebral soud dostatečně vážně. Žalobce byl obviněn ze spáchání zvláště závažného zločinu znásilnění na dítěti, hrozilo mu uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v době od 5 do 12 let, byla vyloučena možnost, že by mu v případě shledání viny byl uložen trest odnětí svobody podmíněný. Soud žalobcův případ srovnával s referenčním případem předloženým žalovaným, kdy byl obviněný stíhán pro zvláště závažný trestný čin pohlavního zneužití, kterého se měl dopustit na dvou chlapcích ve věku 15 let, nejednalo se o chlapce tak útlého věku, jako byla dívka v žalobcově případě, neboť z rozsudku o tomto referenčním případě vyplývá, že se s nimi obviněný následně scházel a zřejmě se je snažil ovlivňovat, což by se stěžím mohlo stát ve věku okolo 5 let. V referenčním případě obviněný byl ohrožen trestem nepodmíněným, avšak proto, že před tím byl odsouzen k výkonu 5 letého trestu odnětí svobody, ze kterého byl podmíněně propuštěn po 2 letech, a byla mu stanovena zkušební doba v délce 4 let. Žalobce byl oproti tomu bezúhonnou osobou, kdežto obviněný v případě referenčním byl v době spáchání trestného činu nadále ve zkušební době podmíněného propuštění. Srovnání obou případů tak rozhodně není příslušné. Délka trestního stíhání obviněného v referenčním případě činila 2 roky a 48 dní, obviněný byl stíhán vazebně po dobu 420 dnů. Žalobce byl stíhán po dobu 10 měsíců. Soud prvního stupně neprovedl dostatečné srovnání zásahu nezákonného trestního stíhání do osobnosti žalobcovy sféry, kdy u referenčního případu došlo k jeho medializaci ve sdělovacích prostředcích a na internetu, nedošlo však k zásahu do rodinného života obviněného. Soud prvního stupně se vyjádřil tak, že žalobce měl údajně zkušenost, co nastane v případě, že by byl odsouzen, neboť již jednou byl uznán vinným pro stejný druh trestné činnosti rozsudkem ze září 1992. Tento závěr soudu je zcela nesprávným, neboť žalobce byl v tomto případě starém 25 let odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a zkušební době 2 roky, svou vinu navíc vždy odmítal a od tohoto rozsudku vedl řádný život. Měl být posuzován jako osoba zcela bezúhonná. Každý by si totiž měl představit, jakým způsobem by na něj působilo, kdy byl jako bezúhonná osoba náhle vystaven možnosti mnohaletého odsouzení za obzvláště odsouzeníhodný zločin s tím, že se mu v takovém případě pravděpodobně zcela rozpadne jeho dosavadní život a rodinné vztahy. Poukazoval na to, že mu nejsou známy veškeré případy, žalovaný si však vybírá referenční případy tak, aby co nejlépe vyhovovaly jeho procesní obraně. Domáhal se změny napadeného rozsudku tak, že žalobě bude vyhověno.
3. Žalovaná navrhovala potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, v řízení nebylo prokázáno, že by trestní stíhání žalobce zasáhlo jinak, než jen po stránce psychologické v rovině obav z budoucnosti z uložení nepodmíněného trestu a v důsledku s tím spojených obav z případného úniku informací. Psychické potíže nad rámec běžného stresu z trestního stíhání, které by si vyžádaly vyhledání lékařské pomoci, nebyly v řízení tvrzeny a ani prokazovány. Nelze přisvědčit žalobci, že

soud prvního stupně zlehčoval dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a že by nezohlednil některé podstatné skutečnosti. Pokud pak byl žalobce přesvědčen o nedůvodnosti obžaloby, nepochybně se tím snižovala jeho nejistota stran výsledku trestního stíhání a stres tímto trestním stíháním způsobený.

4. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí v odstavcích III. a IV. výroku a řízení předcházející jeho vydání, dospěl poté k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
5. Žalobce se svou žalobou domáhal po žalované částky 200.000 Kč s příslušenstvím jako nemajetkové újmy. Okresní soud uznal důvodnou částku 50.000 Kč, o tuto částku řízení zastavil, neboť již byla žalovanou vyplacena.
6. Okresní soud vyšel ze zjištění, že usnesením policie z 18. 5. 2018 bylo zahájeno trestní stíhání vůči žalobci pro zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 3a trestního zákoníku, kdy oběť měla být 5 letá dívka, kterou měl donutit v uvedeném období k pohlavnímu styku zneužitím její bezbrannosti, žalobce svou vinu popíral a uváděl, že tvrzení je vymyšlené. Dne 29. 10. 2018 byla u Krajského soudu v Ostravě podána obžaloba, soud rozhodl rozsudkem ze dne 14. 2. 2019 tak, že obžalovaného od obžaloby zprostil, neboť nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro nějž by byl obžalovaný stíhán. Rozhodnutí nabylo právní moci 8. 3. 2019. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 10. 9. 1992 byl žalobce uznán vinným ve dvou případech trestným činem pohlavního zneužívání, byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na dobu 2 let, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 11. 1992.
7. Žalobce uplatnil svůj nárok vůči státu ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“). Dle odst. 1 citovaného ustanovení bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Dle odst. 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Ve smyslu § 8 odst. 1 zákona je nutno usnesení Policie ČR, kterým bylo vůči žalobci zahájeno trestní stíhání, kdy žalobce byl posléze Krajským soudem v Ostravě od obžaloby zproštěn, považovat za nezákonné rozhodnutí. Nárok na náhradu škody ze strany žalobce je tímto nezákonným rozhodnutím státního orgánu založen. Okresní soud správně uzavřel, že je nutné prověřit všechny okolnosti, které negativně zasáhly do osobní sféry žalobce, ať již se jedná o ztrátu prestiže, narušení rodinných, sociálních vazeb, zdravotní obtíže, omezení pracovních příležitostí, dobu trestního řízení i řízení následných, přičemž se soud musí zabývat se zejména třemi základními kritérii: 1) povahou trestné činnosti, 2) délkou trestního řízení a 3) následky způsobenými trestními řízeními v osobnostní sféře poškozeného. Zde okresní soud správně vycházel z ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu. Vzal za prokázáno, že žalobci hrozil za zločin znásilnění trest v odnětí svobody v délce 5 až 12 let, doba trestního stíhání trvala 10 měsíců, žalobce byl stíhán na svobodě, nebyl vzat do vazby. Trestní stíhání nebylo zveřejňováno ani medializováno, v profesním životě žalobce se neprojevovalo. Žalobce měl problémy se spaním, byl neklidný, neustále myslel na to, jak trestní stíhání dopadne, stres léčil jídlem. Zaměstnavatel byl policií žádán o jeho pracovní hodnocení. Byla zde obava žalobce, že se něco může o jeho trestním stíhání vědět a lidé by ho za to mohli odsuzovat. Nebylo prokázáno, že by trestní stíhání dopadlo zásadnějším způsobem na žalobcovu rodinu, nezletilý syn se o tom vůbec nedozvěděl, žalobcova manželka žalobci důvěřovala, že danou trestnou činnost nespáchal a rozhodla se mu být oporou, byť to pro ni bylo těžké. Po skončení trestního stíhání se situace v rodině zkonsolidovala. Nebylo prokázáno, že by se zásadním způsobem zhoršil žalobcův zdravotní stav. Žalobce nevěděl, jak by finančně zvládl situaci, pokud by byl odsouzen, jak by byl schopen hradit půjčky.
8. Okresní soud dospěl ke správnému závěru (a uznal to i žalovaný), že v daném případě se jedná o nemajetkovou újmu, kterou s ohledem na závažnost žalobcova obvinění v trestním řízení nebylo

možno nahradit jinak a nestačilo samotné konstatování porušení práva, popř. ani omluva ze strany státu. Žalovaná poskytla žalobci zadostiučinění ve výši 50.000 Kč, které považuje za dostatečné, stejně tak je považoval za dostatečné i okresní soud, který pouze přiznal k této částce úrok z prodlení.

9. Odvolací soud provedl srovnání s jinými obdobnými případy přiznání zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
10. V řízení sp. zn. 16 Co 33/2017 vedeného u Městského soudu v Praze byla žalobci přiznána nemajetková újma v celkové výši 150.000 Kč. Žalobce byl obviněn ze znásilnění, posléze překvalifikováno na pohlavní zneužívání s délkou trestu odnětí svobody až 10 let, předtím se jednalo o bezúhonného člověka. Trestní stíhání trvalo 12 měsíců, obžalovaný byl poté zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu. Případ nebyl medializován, žalobci se rozpadla rodina, přišel o své přátele. Na zaměstnání neměla kauza dopad, jednalo se o důchodce. V oblasti zdraví začal trpět mírnou duševní poruchou - poruchou přizpůsobení, byl frustrovaný, měl obavy a propadl beznaději.
11. V řízení sp. zn. 53 Co 92/2017 vedeného u Městského soudu v Praze bylo žalobci přiznáno celkem 160.000 Kč nemajetkové újmy. Byl obviněn ze znásilnění s trestem odnětí svobody v délce až 12 let, trestní stíhání trvalo 3 roky a 8 měsíců, obžalovaný byl 38 dní ve vazbě, obžaloby byl zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu. Případ byl medializován. Dopad do rodinných vztahů byl shledán, měl konflikty s přítelkyní, ale nakonec situaci překonali, ona jej podržela a vzali se. V zaměstnání (OSVČ) pocítil odliv zákazníků ze svého kadeřnického salonu a padla také spolupráce s plánovaným obchodním partnerem. Z hlediska zdraví vyhledal psychologickou pomoc, uzavíral se do sebe.
12. V řízení sp. zn. 54 Co 342, 427/2015 vedeného u Městského soudu v Praze byla žalobci přiznána nemajetková újma ve výši 50.000 Kč. Byl obviněn ze znásilnění s délkou trestu až 12 let, trestní stíhání trvalo 6 měsíců, byl zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu, kauza nebyla medializována, avšak žil na malém městě, kde se o tom lidé dozvěděli, což s sebou neslo jeho dehonestaci. Dopad do rodinných vztahů kauza neměla, neboť byl tehdy svobodný a bezdětný, rovněž neměla dopad do zaměstnání, pracoval jako dělník. V oblasti zdraví se projevoval stres z nejistoty.
13. V řízení sp. zn. 21 Co 604/2011 vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové byla žalobci přiznána nemajetková újma v celkové výši 150.000 Kč. Byl obviněn z trestného činu pohlavního zneužívání (vlastního syna), trestní stíhání trvalo 10 měsíců, byl zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu, případ nebyl medializován. Dopad do rodinných vztahů byl, po dobu trestního stíhání ustaly kontakty s nezletilými dětmi (doporučení orgánů činných v trestním řízení, aby se vyhnul případné vazbě, dále doporučení psychologů). Pověst v zaměstnání nebyla dotčena, dopady na zdraví nebyly zjištěny.
14. V řízení sp. zn. 69 Co 398/2013 vedeného u Městského soudu v Praze byla žalobci přiznána nemajetková újma ve výši 50.000 Kč. Byl obviněn z pohlavního zneužívání nezletilých chlapců, trestní stíhání trvalo 2 roky, z čehož byl 15 měsíců obviněný ve vazbě. Obžaloby byl zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu. Případ byl medializován, dopad do rodinného života a zaměstnání nebyl shledán, rovněž nebylo nic zjištěno ohledně dopadu do zdravotní sféry žalobce.
15. Odvolací soud nezohledňoval referenční případ předložený žalobcem ve věci sp. zn. 11 Co 115/2017 vedený u Krajského soudu v Ostravě, neboť se nejednalo o tzv. mravnostní trestný čin, nýbrž o ublížení na zdraví. Odvolací soud je toho názoru, že je nezbytné srovnávat trestné činy obdobného charakteru, v tomto případě se jedná o tzv. mravnostní trestné činy. V předmětné projednávané věci byl žalobce obviněn ze znásilnění, kdy mu hrozil trest odnětí svobody 5 až 12 let, mělo se jednat o znásilnění nezletilé 5 leté dívky. Trestní stíhání trvalo 10 měsíců, obžaloby byl posléze zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu. Případ nebyl medializován. Dopad do rodinných vztahů v zásadě nebyl shledán, manželka žalobci věřila

a podpořila jej, syn se to vůbec nedozvěděl. V zaměstnání se o žalobcově trestním stíhání vědělo tak, že bylo vyžadováno pracovní hodnocení pro účely trestního stíhání bez bližšího upřesnění, o co se má jednat. Dopad ve zdravotní oblasti byl u duševního zdraví, žalobce byl nervózní, stres si léčil jídlem, v důsledku čehož přibral, nemohl spát. Nelze přihlídnout k předchozímu odsouzení z roku 1992, neboť to bylo osvědčeno a na žalobce je nutno pohlížet jako na osobu bezúhonnou.

16. Odvolací soud řešil otázku, jaká výše odškodnění za nemajetkovou újmu v případě žalobce je přiměřená s ohledem na srovnání se shora uvedenými tzv. referenčními případy. Okresní soud dospěl k závěru, že přiměřená je částka 50.000 Kč, kterou také žalovaná již žalobci zaplatila. Oproti tomu žalobce požadoval částku ve výši 200.000 Kč.
17. Částka představující nemajetkovou újmu ve smyslu § 31a zákona musí být přiměřená a nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Srovnáme-li žalobcovu kauzu se shora uvedenými referenčními případy, vidíme, že nejvyšší částka byla přiznána muži obviněnému ze znásilnění, jehož trestní stíhání trvalo téměř 4 roky, přičemž byl 38 dní ve vazbě, případ byl medializován, kauza měla dopad do jeho profesní činnosti - odliv zákazníků z kadeřnického salonu. K tomuto případu trestní stíhání žalobce přirovnat nelze, neboť to trvalo 10 měsíců, přičemž žalobce nebyl ve vazbě, případ nebyl medializován a profesně se trestní stíhání u žalobce nikterak neodrazilo. Rovněž byla vysoká částka přiznána muži obviněnému ze znásilnění, posléze pohlavního zneužití, kdy trestní stíhání trvalo 12 měsíců, kauza nebyla medializována, jmenovanému se však rozpadla rodina a přišel o své přátele, jednalo se o důchodce, u kterého nebyl dopad do zaměstnání. V oblasti zdraví trpěl mírnou duševní poruchou - porucha přizpůsobení. Naopak nejnižší částky 50.000 Kč byly přiznány ve dvou případech, kdy muž byl obviněn z pohlavního neuzívání nezletilých chlapců (referenční případ na který se odvolává i žalovaná), byl ve vazbě, trestní stíhání trvalo 2 roky, případ byl medializován, v oblasti rodiny, zaměstnání a zdraví dopady zjištěny nebyly. Další muž byl obviněn ze znásilnění, trestní stíhání trvalo 6 měsíců, kauza nebyla medializována, avšak na malém městě se o tom vědělo, byl svobodný, bezdětný, v oblasti pracovní bez dopadů, trpěl stresem a nejistotou. Částka 150.000 Kč byla přiznána muži obviněnému z pohlavního zneužívání vlastního syna, kdy případ nebyl medializován, avšak po dobu trestního stíhání v délce 10 měsíců přišel o kontakty s dětmi, pověst v zaměstnání nebyla dotčena a dopad do zdravotní sféry nebyl zjištěn.
18. Soudem uznanou částku 50.000 Kč považuje odvolací soud v daném případě za nedostačující. Oproti referenčnímu případu sp. zn. 69 Co 398/2013 byl žalobce obviněn ze závažnějšího trestného činu, než pohlavního zneužívání, a to ze znásilnění, kdy hrozil trest odnětí svobody 5 až 12 let a pokud by uznán vinným, byl by mu uložen trest nepodmíněný. Navíc na znásilnění malé dívky (5 let) společnost nahlíží jako na zvláště opovržením hodný zločin. V referenčním případě sp. zn. 54 Co 342, 427/15 byl žalobce obviněn ze znásilnění, trestní stíhání ovšem trvalo kratší dobu - 6 měsíců, jednalo se o svobodného a bezdětného muže, kdy dopad do rodinných vztahů, popř. zaměstnání dělníka nebyl prokázán.
19. Odvolací soud je toho názoru, že přiměřenou částkou zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu je 80.000 Kč. Obvinění bylo vzneseno za závažný trestný čin znásilnění s vysokou trestní sazbou, délka trestního stíhání byla do 1 roku, žalobce byl ve stresu, který léčil jídlem, přibral, nemohl spát, jeho zaměstnavatel o trestním stíhání věděl, avšak bez konkretizace trestné činnosti, ze které byl žalobce obviněn. Částku 80.000 Kč považuje odvolací soud za úměrnou příkoří, kterého se žalobci dostalo v důsledku obvinění ze závažného trestného činu - zločinu znásilnění, a to s ohledem na délku trestního stíhání, vzniklý stres, nespavost, obavy z budoucnosti, které s žalobcem sdílela i jeho manželka. Odvolací soud proto změnil napadené rozhodnutí v odstavci III. výroku tak, že nad rámec již žalovanou vyplacenou částky 50.000 Kč přiznal žalobci dalších 30.000 Kč s 10% úrokem z prodlení od 24. 12. 2019 do zaplacení. Bylo prokázáno, že 21. 6. 2019 byla žalované doručena žádost o zaplacení nemajetkové újmy, ve smyslu § 15 odst. 2 zákona mělo Ministerstvo spravedlnosti lhůtu 6 měsíců na uspokojení žalobcova nároku, která uplynula dne

21. 12. 2019, což byla sobota, nejbližší pracovní den bylo pondělí 23. 12. 2019. Žalovaná se tak ocitla v prodlení od 24. 12. 2019.
20. Ve zbylém napadeném rozsahu (ohledně částky 120.000 Kč, včetně příslušenství) byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen.
21. V souladu s § 224 odst. 2 o. s. ř. rozhodl odvolací soud nově o náhradě nákladů řízení. Ačkoliv žalobce nebyl plně úspěšný se svým uplatněným nárokem, má v souladu s § 142 odst. 3 o. s. ř. právo na plnou náhradu nákladů řízení, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Odměna za 1 úkon zastupujícího advokáta činí dle § 9 odst. 4 písm. a) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. 3.100 Kč. Advokát má právo na odměnu za 4 úkony právní služby - převzetí zastoupení, sepsí žaloby, částečné zpětvzetí a účast u ústního jednání před okresním soudem, což činí $4 \times 3.100 \text{ Kč} = 12.400 \text{ Kč}$. Zástupci žalobce nebyla přiznána odměna za úkon právní služby - uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti, a to v souladu s § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. Rovněž nebyla přiznána odměna za doplnění podání ze dne 25. 5. 2020, neboť platí zásada, že žaloba má být dostatečná již od samého počátku a případné doplňování žaloby nemůže jít k tíži procesně neúspěšné strany. Paušální náhrada výdajů za 4 úkony právní služby dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. činí $4 \times 300 \text{ Kč} = 1.200 \text{ Kč}$. Částka 13.600 Kč se zvyšuje o 21 % daně z přidané hodnoty na částku 16.456 Kč a spolu se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2.000 Kč činí účelně vynaložené náklady na straně žalobce 18.456 Kč.
22. Rovněž za odvolací řízení má žalobce právo na náhradu nákladů řízení v plné výši ve smyslu § 142 odst. 3 o. s. ř. Zástupce žalobce má právo na odměnu za 2 úkony právní služby - podání odvolání a účast u jednání před odvolacím soudem $2 \times 3.100 \text{ Kč} = 6.200 \text{ Kč}$. Paušální náhrada výdajů za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 4 vyhlášky činí $2 \times 300 \text{ Kč} = 600 \text{ Kč}$. Částka 6.800 Kč se zvyšuje o 21 % daně z přidané hodnoty na částku 8.228 Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit žalobci. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. a platební místo v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř.
23. Žalobce zaplatil na základě výzvy okresního soudu soudní poplatek ve výši 2.000 Kč za podané odvolání. Dle nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1415/18 se soudní poplatek za odvolání podané žalobcem ve věci náhrady škody nebo jiné újmy způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím nevybírá. Zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč tak byl žalobcem zaplacen na základě nesprávné výzvy soudu a bude mu soudem prvního stupně vrácen. Částka 2.000 Kč nebyla proto započtena do žalobci přiznaných nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 22. února 2021

JUDr. Jana Palkovská v. r.
předsedkyně senátu